

Sygn. akt II C 109/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lipca 2014 rok

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie Wydział II Cywilny

w składzie :

Przewodniczący : SSO Katarzyna Sałaj - Alechno

Protokolant: Sylwia Pisarek

po rozpoznaniu w dniu 26 czerwca 2014 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa miasta stołecznego W.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda miasta stołecznego W. kwotę 124.038,07 zł (sto dwadzieścia cztery tysiące trzydzieści osiem 7/100) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 8 kwietnia 2011 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda miasta stołecznego W. kwotę 2.841,80 zł (dwa tysiące czterdzieści jeden złotych 80/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt II C 109/14

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 23 października 2013 r. powód Miasto st. W. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. jako następcy prawnego dotychczasowego użytkownika wieczystego spółki (...) sp. z o. o. z siedzibą w W., kwoty 14.680,49 zł tytułem odsetek ustawowych od zapłaconej z opóźnieniem opłaty rocznej za 2008 r., kwoty 77.382,85 zł tytułem odsetek ustawowych od zapłaconej z opóźnieniem opłaty rocznej za 2009 r., kwoty 169.475,22 zł tytułem opłaty rocznej za 2010 r., kwoty 169.475,22 zł tytułem opłaty rocznej za 2011 r. za użytkowanie wieczyste nieruchomości położonej w W. przy ul. (...), stanowiącej działkę ewidencyjną (...) o powierzchni (...), dla której Sąd Rejonowy dla Warszawy Mokotowa w Warszawie XIII Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o nr (...). Powód wniósł również o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych (pozew k.3-6).

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwany wskazał, iż dotychczasowy użytkownik wieczysty spółka (...) sp. z o. o. z siedzibą w W. wprowadził go w błąd co do stanu zadłużenia nieruchomości z tytułu opłat za użytkowanie wieczyste. Pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczeń z tytułu opłat za użytkowanie wieczyste.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 31 marca 2011 r., na podstawie przedwstępnej umowy sprzedaży udziałów w spółce z o.o. oraz umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie zawartej w formie aktu notarialnego nr repertorium (...) pomiędzy spółką (...) sp. z o. o. z siedzibą w W., a pozwanym (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., pozwany nabył prawo użytkowania wieczystego nieruchomości położonej w W. przy ul. (...), działka ewidencyjna (...) o powierzchni (...), dla której Sąd Rejonowy dla Warszawy Mokotowa w Warszawie XIII Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o nr (...). Właścicielem przedmiotowej nieruchomości jest Miasto st. W.. Na podstawie wniosku o wpis prawa użytkowania wieczystego, złożonego w dniu 8 kwietnia 2011 r. ujawniono w księdze wieczystej o nr (...) jako użytkownika wieczystego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W..

Dowód:/ umowa przedwstępna sprzedaży udziałów w spółce z o.o. oraz przewłaszczenia na zabezpieczenie nr repertorium (...) dnia 31 marca 2011 r. k.16-30, księga wieczysta nr (...) k.31-44 /

Pismem z dnia 21 września 2012 r. powód wezwał pozwanego do uiszczenia należności z tytułu użytkowania wieczystego przedmiotowej nieruchomości za rok 2009 w kwocie 169.475,22 zł wraz z odsetkami od dnia 1 kwietnia 2009 r. w wysokości 76.658,21, należności z tytułu użytkowania wieczystego za rok 2010 w kwocie 169.475,22 zł wraz z odsetkami od dnia 1 kwietnia 2010 r. w wysokości 54.626,74 zł, należności z tytułu użytkowania wieczystego przedmiotowej nieruchomości za rok 2011 w kwocie 169.475,22 zł wraz z odsetkami od dnia 1 kwietnia 2011 r. w wysokości 32.594,96 zł oraz należności z tytułu użytkowania wieczystego za rok 2012 w kwocie 169.475,22 zł wraz z odsetkami od dnia 1 kwietnia 2012 r. w wysokości 10.502,82. Wezwanie do zapłaty doręczono pozwanemu w dniu 27 września 2012 r.

Dowód:/ostateczne przesądowe wezwanie do zapłaty z dnia 21 września 2012 r. k.46 wraz z dowodem doręczenia k.47/

W odpowiedzi na wezwanie do zapłaty, pozwany w dniu 3 października 2012 r. uiszczył należność główną z tytułu opłaty za użytkowanie wieczyste za 2009 r. w kwocie 169.475,22 zł. Pismem datowanym na dzień 3 października 2012 r., pozwany wniósł o umorzenie odsetek od nieterminowego uiszczenia opłat z tytułu użytkowania wieczystego oraz o rozłożenie na raty płatności zaległych opłat rocznych za użytkowanie wieczyste. W kolejnym piśmie z dnia 12 grudnia 2012 r. pozwany doprecyzował wniosek o umorzenie zaległości odsetkowych i rozłożenia na raty wskazując, iż dotyczy on umorzenia odsetek od nieterminowo uiszczonych należności z tytułu opłaty za użytkowanie nieruchomości przy ul. (...), działka ewidencyjna (...), za lata 2009 -2012 oraz rozłożenia na raty opłaty rocznej za lata 2010 -2012.

Dowód:/potwierdzenie wykonania przelewu k.50, wnioski z dnia 3 października 2012 r. k.48-49, pismo z dnia 12 grudnia 2012 r. k.51/

Pismem z dnia 24 czerwca 2014 r., wysłanym powodowi listem poleconym, pozwany złożył oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli z dnia 3 października 2012 r. złożonego pod wpływem błędu. Pozwany wskazał, iż w chwili składania oświadczenia działał pod wpływem błędu co do czasookresu, z którym związany był jego obowiązek do uiszczenia należności z tytułu użytkowania wieczystego. Pozwany podniósł, że powód wzywając go do uregulowania należności z tytułu opłat za użytkowanie wieczyste za lata 2009-2012 podstępnie wprowadził go w błąd.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wymienionych dokumentów, których prawdziwość oraz treść nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w części.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego w razie zbycia prawa użytkowania wieczystego w ciągu roku kalendarzowego zbywca jest zobowiązany do uiszczenia właścicielowi opłaty rocznej w rozmiarze odpowiadającym rzeczywistemu okresowi korzystania przez niego z nieruchomości obciążonej tym prawem (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2010, I CSK 692/09). Sąd Najwyższy przyjął zasadę proporcjonalnego rozdzielenia długu z tytułu opłaty rocznej za wieczyste użytkowanie pomiędzy

zbywającego a nabywcę. W tym miejscu wskazać należy, iż zgodnie z art. 27 ustawy z 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U. z 2010 r. Nr 106, poz. 675 ze zm.), dalej u.g.n., oddanie w użytkowanie wieczyste nieruchomości gruntowej wymaga zawarcia umowy w formie aktu notarialnego. Ponadto, oddanie nieruchomości gruntowej w użytkowanie wieczyste i przeniesienie tego prawa w drodze umowy wymaga wpisu w księdze wieczystej. Skoro przepis ten, czyni wpis przesłanką powstania prawa, to nabycie prawa użytkowania wieczystego następuje dopiero z chwilą wpisu. Należy jednak dodać, że zgodnie z art. 29 ustawy o księgach wieczystych i hipotece wpis do księgi ma moc wsteczną od dnia złożenia wniosku o dokonanie wpisu, a więc prawo powstanie w istocie z dniem złożenia wniosku, który stał się podstawą dokonania wpisu w księdze wieczystej. W niniejszej sprawie wniosek o wpis prawa użytkowania wieczystego do księgi wieczystej został złożony w dniu 8 kwietnia 2012 roku. W konsekwencji powyższego Sąd uznał, że zbywający powinien uiścić opłatę roczną w części obejmującej okres od 1 stycznia do 7 kwietnia 2012 roku. **Opłata roczna za pozostały okres tj. od dnia 8 kwietnia 2012 roku obciąża natomiast nabywcę.** U podstaw takiego rozstrzygnięcia legło stwierdzenie cywilnoprawnego charakteru opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste, którego konsekwencją jest brak obowiązku uiszczenia opłaty przez podmiot niebędący użytkownikiem wieczystym.

W dalszej kolejności, powód wywodził swoje roszczenie o zapłatę należności z tytułu opłaty rocznej za lata 2010-2011 w oparciu o oświadczenie pozwanego z dnia 3 października 2012 r., którym wniósł o umorzenie odsetek od nieterminowego uiszczenia opłat z tytułu użytkowania wieczystego oraz rozłożenia na raty zaległych opłat rocznych za użytkowanie wieczyste nieruchomości położonej przy ul. (...) w W.. Wobec powyższego przedmiotem oceny Sądu był charakter oraz skutki prawne złożonego oświadczenia.

W oparciu o wyżej poczynione ustalenia faktyczne Sąd uznał, że oświadczenie pozwanego z dnia 3 października 2012 r. nie stanowi uznania długu rozumianego jako przyznanie istnienia własnego obowiązku spełnienia świadczenia. W judykaturze i orzecnictwie przyjmuje się, że uznanie roszczenia może być dokonane w trzech różnych formach: jako uznanie właściwe, ugoda i uznanie niewłaściwe. Pierwsze stanowi nieuregulowaną odrębnie umowę ustalającą co do zasady i zakresu istnienie albo nieistnienie jakiegoś stosunku prawnego. Umowa uznania nie jest regulowana prawnie, jednak jej dopuszczalność wynika z zasady swobody umów. Kluczowe znaczenie dla tej postaci uznania ma oświadczenie woli zobowiązanego, w którym potwierdza on istnienie swojego obowiązku i zobowiązuje się do jego realizacji. Obowiązek świadczenia wynika więc nadal z pierwotnego tytułu. Ugoda stanowi także umowę, z tym, iż jest to umowa uregulowana i różni się od uznania właściwego tym, że samo istnienie lub nieistnienie stosunku prawnego nie jest kwestionowane, a istnieje jedynie niepewność co do roszczeń wynikających z tego stosunku (art. 917-918 kc). Wreszcie, trzecią formą jest tzw. uznanie niewłaściwe, które można określić jako przyznanie przez dłużnika wobec wierzyciela istnienia długu. Jest ono oświadczeniem wiedzy zobowiązanego, wyrazem jego świadomości istnienia skierowanego przeciwko niemu roszczenia (vide: uchwała Sądu Najwyższego w składzie siedmiu sędziów z dnia 30 grudnia 1964 r., III PO 35/64, OSNC 1965/6/90). Zważyć jednak należy, że nie można oświadczenia pozwanego z dnia 3 października 2012 r. potraktować jako uznania długu, gdyż pozwany nie mógł uznać długu, który go nie obciążał. Prawo polskie nie zna instytucji uznania cudzego długu. Przedmiotowego oświadczenia nie można również zakwalifikować jako przejęcia długu wobec niewypełnienia dyspozycji przepisu art. 519 § 2 kc. Nie mniej jednak, funkcje podobne do tych, jakie pełni przejęcie długu, są również wypełniane przez inne instytucje prawa cywilnego. Są one określane jako "instytucje pokrewne" względem przejęcia długu. Jedną z nich jest umowa kumulatywnego przystąpienia do długu, która jest umową nienazwaną (contractus innominatus). W realiach niniejszej sprawy bezsporny jest fakt istnienia wierzytelności powoda w stosunku do poprzednika prawnego pozwanego – spółki (...)spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. z tytułu opłat za użytkowanie wieczyste nieruchomości położonej przy ul. (...) w W.. Istotne zatem dla rozstrzygnięcia sprawy ma zatem wykładnia oświadczenia z dnia 3 października 2012 r. celem stwierdzenia czy wolą pozwanego, zaakceptowaną przez powoda, było przystąpienie do długu spółki (...)spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wynikającego z obowiązku zapłaty opłaty rocznej.

Zgodnie z art. 65 § 2 k.c. wykładnia treści umowy powinna być dokonana przede wszystkim w oparciu o kryterium subiektywne, jakim jest zgodny zamiar stron i cel umowy, objęty świadomością i wolą stron w chwili składania

oświadczeń woli. W wyroku z dnia z 29 stycznia 2003 r. I CKN 1431/00 Sąd Najwyższy wskazał, że „art. 65 § 2 k.c. traktuje o tym, jaki był "zgodny zamiar stron i cel umowy", a nie o tym, jaki był zamiar i cel jednej z jej stron”. Zatem w wypadku gdy strony nie przyjmowały tego samego znaczenia oświadczenia woli należy zastosować kryterium obiektywne, a więc określić znaczenie oświadczenia woli według wzorca obiektywnego.

W wypadku oświadczeń woli ujętych w formie pisemnej, czyli wyrażonych w dokumencie, sens tych oświadczeń ustala się przyjmując za podstawę wykładni przede wszystkim tekst dokumentu. W procesie jego interpretacji podstawowa rola przypada językowym regułom znaczeniowym, z tym że wykładni poszczególnych wyrażeń dokonuje się z uwzględnieniem kontekstu, w tym związków treściowych występujących między zawartym w tekście postanowieniami. Uwzględnieniu podlegają również okoliczności, w jakich oświadczenie woli zostało złożone, jeżeli dokument obejmuje takie informacje, a także cel oświadczenia woli wskazany w tekście lub zrekonstruowany na podstawie zawartych w nim postanowień (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 1995 r. III CZP 66/95).

W toku postępowania pozwany nie wskazywał w jaki sposób należy interpretować treść złożonego przez niego oświadczenia podnosząc jedynie, że nie wywołało ono skutków prawnych, wobec okoliczności iż zostało złożone pod wpływem błędu. Wobec powyższego podstawą dokonanej wykładni może być wyłącznie treść załączonego dokumentu oraz treść dalszych pism kierowanych przez pozwanego do powoda w odpowiedzi na wezwanie do zapłaty należności.

Literalna treść oświadczenia pozwanego zawartego w piśmie z dnia 3 października 2012 r. jednoznacznie wskazuje, iż pozwany przyjął na siebie obowiązek dokonania terminowej zapłaty na rzecz powoda zaległych należności z tytułu opłat za użytkowanie wieczyste za okres od 2009-2012 r. W odpowiedzi na skierowane przez powoda do pozwanego wezwanie do zapłaty wymagalnej części należności pozwany pismem z 3 października 2012 r. nie zakwestionował swojej odpowiedzialności za spełnienie świadczenia, ale wniósł o umorzenie zaległości odsetkowych oraz rozłożenie na raty należności głównych.

Wobec powyższych okoliczności oświadczenie pozwanego stanowiło przystąpienie do długu, gdyż inne rozumienie tego zapisu byłoby sprzeczne z zasadami logicznego myślenia i doświadczenia życiowego. Pozwany zobowiązał się bowiem osobiście do spełnienia na rzecz powoda określonego świadczenia, zaś dodatkowo, dla wzmocnienia skutku wynikającego z przyjętego na siebie zobowiązania, uiszczył w całości należność z tytułu opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste za 2009 r.

Umowa przystąpienia do długu może zostać zawarta nie tylko pomiędzy dłużnikami, lecz również pomiędzy nowym dłużnikiem a wierzycielem, przy czym jej elementami są: oświadczenie woli przystępującego oraz przyjęcie tego oświadczenia przez wierzyciela. W realiach niniejszej sprawy umowa przystąpienia do długu – wobec złożenia przez pozwanego stosownego oświadczenia woli wierzycielowi – została skutecznie zawarta pomiędzy przystępującym dłużnikiem a wierzycielem. Zgodnie bowiem z treścią art. 61 § 1 k.c. oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. W niniejszej sprawie niewątpliwie doszło do złożenia oświadczenia woli, z którym wierzyciel się zapoznał. Skoro bowiem powód (wierzyciel) dysponował przedmiotowym oświadczeniem pozwanego, które złożył do akt niniejszej sprawy i z którego sam wywodził skutki prawne, to oznacza, że oświadczenie woli pozwanego dotarło do niego w sposób implikujący skutki z art. 61 k.c. Jednocześnie – wobec akceptacji tego oświadczenia woli przez wierzyciela, uznać należało, że pomiędzy stronami doszło do zawarcia umowy przystąpienia do długu spółki (...) sp. z o. o.

Przepisy kodeksu cywilnego nie przewidują szczególnej formy dla zawarcia umowy przystąpienia do długu, skoro umowa ta nie została skodyfikowana, wobec czego złożenie przez wierzyciela oświadczenia woli zmierzającego do zawarcia umowy mocą której pozwany jako osoba trzecia przystąpił do długu mogło nastąpić w dowolnej formie jednoznacznie wolę tę wyrażającej.

W tak ustalonych okolicznościach Sąd uznał, że pozwany co do zasady jest zobowiązany do zapłaty należności z tytułu opłaty za użytkowanie wieczyste nieruchomości położonej przy ul. (...) w W., również za lata 2010-2011. Nie mniej jednak powództwo jest w tej części nie zasługuje na uwzględnienie z uwagi na skutecznie podniesiony zarzut przedawnienia zgłoszonego roszczenia. Roszczenie powoda jako właściciela gruntu do opłaty rocznej za użytkowane

wieczyste ma charakter majątkowy, które ulega przedawnieniu zgodnie z art. 117 § 1 kc, z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych ustawą. Roszczenia należne z tytułu użytkowania wieczystego gruntów ulegają przedawnieniu na zasadach określonych w art. 118 kc, tj. jako roszczenia okresowe, które ulegają przedawnieniu z upływem 3 lat. Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym stało się ono wymagalne (art. 120 kc). Obowiązek zapłaty opłaty rocznej powstaje co do zasady z każdym rozpoczętym rokiem kalendarzowym trwania umowy. Opłata roczna za użytkowanie wieczyste gruntu powinna być uiszczona, zgodnie z art. 71 ust. 1 pkt 4 zdanie pierwsze ustawy z 21.08.1997 r. o gospodarce nieruchomościami, w terminie do dnia 31 marca każdego roku, z góry za dany rok. Termin wymagalności opłaty rocznej biegnie wiec od 1 kwietnia, jeżeli nie zostanie przerwany (art.123 kc). Wobec powyższego za skuteczny należy uznać zarzut przedawnienia roszczenia w zakresie należności z tytułu opłaty za użytkowanie wieczyste wraz z odsetkami za 2010 i 2011 rok. Podkreślić przy tym należy, iż wobec okoliczności iż oświadczenie pozwanego z dnia 3 października 2012 nie stanowiło uznania długu nie doszło do przerwania terminu przedawnienia wskazanych należności.

Za zasadne Sąd uznał żądanie dotyczące zasądzenia odsetek ustawowych. Zgodnie z art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W świetle przytoczonych regulacji pozwany pozostawał w opóźnieniu z płatnością opłat rocznych z tytułu użytkowania wieczystego w kwocie: 124 .038,07 – za rok 2012 od dnia 8 kwietnia 2012 roku.

Odnosząc się do złożonego przez pozwanego w toku postępowania oświadczenia o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli z dnia 3 października 2012 roku, wskazać należy iż w ocenie Sądu oświadczenie nie wywołało skutku prawnego. W oświadczeniu pozwany wskazał, że powód podstępnie wprowadził go w błąd, a pozwany nie złożyłby oświadczenia o z dnia 3 października 2012 roku gdyby wiedział iż nie jest zobowiązany do zapłaty należności za użytkowanie wieczyste od roku 20009. W piśmiennictwie przyjmuje się, że ze względu na element psychiczny w stanach faktycznych objętych regulacją przepisów o wadach oświadczenia woli oczywiste jest, że odnoszą się one wyłącznie do zachowania indywidualnego człowieka – osoby fizycznej, a nie osoby prawnej (System Prawa Prywatnego, TOM II, Prawo Cywilne Część Ogólna pod red. Z. Radwańskiego). Wymagany przez art. 86 § 2 kc podstęp drugiej strony czynności prawnej, w sytuacji stroną czynności prawnej jest osoba prawna, może być wyłącznie postrzegana jako wiedza organów tej osoby prawnej.

Podstęp charakteryzuje się określonym intencjonalnym nastawieniem osoby do niego się uciekającej. Autor podstępu musi działać celowo. Chodzi o rozmyślność ukierunkowaną na wywołanie takiego niezgodnego z prawdą obrazu rzeczywistości u innej osoby (kontrahenta), który byłby zdolny skłonić ją do dokonania określonej czynności prawnej. "Podstęp zakłada celowe, umyślne działanie sprawcy skierowane na wywołanie takiego niezgodnego z prawdą obrazu rzeczywistości u osoby, na wolę której oddziałuje, by zdolny on był do nakłonienia jej do złożenia oświadczenia woli określonej treści" (por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 23 marca 2000 r., II CKN 805/98, Lex, nr 50881). Istotę podstępu stanowi bowiem nie chęć szkodenia, lecz niedozwolone naruszenie swobody decyzji innej osoby poprzez wytworzenie lub podsunięcie jej fałszywych przesłanek rozumowania, co z kolei prowadzi albo do podjęcia przez nią decyzji opartej na tych przesłankach, albo utwierdza ją w błędzie powstałym spontanicznie. Mając na uwadze przedstawione wyżej rozważania, odnoszące się do prawnej istoty błędu wywołanego podstępem, dostrzec trzeba, że okoliczności faktyczne niniejszej sprawy nie dają podstaw do przyjęcia że wystosowane przez powoda wezwanie do zapłaty opłaty za użytkowanie wieczyste stanowiło podstęp uzasadniający uchylenie się przez powoda od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego wobec powoda.

W świetle powyższego, za niezasadny należy uznać również zarzut pozwanego, iż żądanie należności z tytułu użytkowania wieczystego za okres sprzed 31 marca 2011 roku, jest sprzeczne z zasadami współzycia społecznego i stanowi nadużycie prawa. Przepis art. 5 może być stosowany wyjątkowo tylko w takich sytuacjach, w których wykorzystywanie uprawnień wynikających z przepisów prawnych prowadziłoby do skutku nieaprobowanego w społeczeństwie ze względu na przyjętą w społeczeństwie zasadę współzycia społecznego, tj. norm społecznie aprobowanych. W okolicznościach niniejszej sprawy pozwany poprzez oświadczenie z dnia 3 października 2012 roku skutecznie przystąpił do długu poprzednika prawnego zobowiązanego z tytułu opłaty rocznej za użytkowanie

wieczyste, wobec powyższego stwierdzić należało, że nie zachodziły przesłanki pozwalające przyjąć, że wykonywanie przez stronę powodową prawa podmiotowego na podstawie łączącego strony stosunku – umowy o przystąpienie do długu – musi doznać ograniczenia z uwagi na naruszenie norm współżycia społecznego.

O kosztach procesu rozstrzygnięto na podstawie art. 100 kpc, dokonując ich stosunkowego rozdzielenia. Zważywszy na to, iż strona powodowa dochodziła zasądzenia łącznej kwoty 431.013,78 zł, a strona pozwana domagała się oddalenia powództwa, zaś Sąd uwzględnił powództwo jedynie co do kwoty 124.038,07, uznać należy, iż strona powodowa wygrała postępowanie w 28%. Stosunek ten wynika z porównania wysokości kwoty wynikającej z rozstrzygnięcia Sądu z kwotą dochodzoną pozwem. W konsekwencji, strona pozwana jest zobowiązana do zwrotu na rzecz powoda 28% poniesionych przez nią kosztów procesu, a powód jest zobowiązany do zwrotu na rzecz strony pozwanej 78% poniesionych przez nią kosztów procesu. Poniesione przez powoda koszty procesu wyniosły 28.751 zł i składały się na nie: uiszczona opłata sądowa od pozwu w kwocie 21.551 zł i wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika w kwocie 7.200 zł, określone zgodnie z § 6 pkt. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. Strona pozwana zobowiązana była zatem do zwrotu powodowi 28% od tej kwoty, czyli 8.050,28 zł. Natomiast poniesione przez stronę pozwaną koszty procesu wyniosły 7.234 zł i składały się na nie: wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika w kwocie 7.200 zł, określone zgodnie z § 6 pkt. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu oraz opłaty skarbowe od pełnomocnictwa. Strona powodowa zobowiązana była zatem do zwrotu pozwanemu 72% od tej kwoty, czyli 5.208,48 zł. Powód jest stroną wygrywającą sprawę w 28%, a więc mógł zasadnie domagać się zwrotu 28% poniesionych przez siebie kosztów procesu. Wzajemne zbilansowanie kwot należnych tytułem zwrotu kosztów doprowadziło do zasądzenia od strony pozwanej na rzecz powódki kwoty 2.841,80 zł, o czym orzeczono w punkcie 3 sentencji wyroku.